

Barcelona

Crònica política comentada

Volum 3.er de la Història del Catalanisme

Núm. 18

24 febrer de 1932

UNES NOTES

Poca cosa podem registrar que valgui la pena. Però de totes maneres, convé que constin en les nostres columnes els següents documents: De la Unió Catalanista a propòsit de l'aprovació de l'Estatut.

"AL POBLE DE CATALUNYA:

La proclamació de la República Catalana va tornar a Catalunya la categoria d'Estat, que Felip V li havia arrabassat amb la força de les armes, i els seus successors li següien impedit.

En ple exercici de la sobirania, Catalunya va redactar un Estatut regulador de les seves relacions amb l'Estat espanyol, i el va consagrar amb un plebiscit. Perquè no pogués ésser posat en dubte amb quin caràcter li presentava l'Estatut, al seu article primer afirma la seva condició estatal, i comença dient: "Catalunya és un Estat."

Malgrat del temps transcorregut des del plebiscit, el Govern de la República espanyola, fent cas omís de l'interès català, per conveniències exclusivament espanyoles, no ha aprovat l'Estatut, i, en canvi, ha promulgat una Constitució que fa impossible aplicar-lo a cap territori que estigui sotmès.

Aquesta Constitució no permet que a Espanya hi hagi més que un Estat; solament autoritza que es formin, en certes condicions, regions autònomes, a les quals nega per endavant les facultats inherents a la sobirania.

La Constitució atorga a l'Estat espanyol el dret d'imposar-los les bases de la seva legislació en tot ordre de coses (art. 19); el d'imposar-los les lleis de llurs obligacions contractuals (art. 15); el d'imposar-los llurs disposicions en tot ço que expressament no els hagi concedit (art. 18); el de disposar de tota la seva riquesa artística i històrica (art. 45); el de concedir amb exclusivitat els títols acadèmics i professionals dels seus ensenyaments (art. 49); el d'estendre-li la jurisdicció del seu Tribunal Suprem (art. 14); el d'obligar tots els seus ciutadans a parlar la llengua castellana (art. 4), i, en resum, el de regir i intervenir la seva vida, en forma que les redueix a fragments d'un Estat sobirà espanyol únic.

Catalunya no pot consentir que sigui convertida en una d'aquestes regions, car amb la seva acceptació legitimaria l'obra de violència de Felip V, i destruiria la seva pròpia personalitat.

Res pot objectar a què Espanya es constitueixi com vulgui, mentre reconegui que Catalunya és un Estat amb igual dret de fer-ho que ella.